

faare mange Maader. I denne Konkurrence ville vi ikke kunne bestaa. Vi betale Told af Stenkul, Benkul, Sætte, Presselæred, Olie m. m. m., men faae aldeles ikke Part i den Støtte, som ved Lovbestemmelsen om Afgift for Roesukker er tiltænkt Roesukkerindustrien, hverken ved denne eller tidligere Leilighed. Forholdet er jo nu saaledes her i Landet, at der omtrent forbruges 63 Millioner Pund Sukker. Heraf siges de danske Sukkerfabriker at forarbejde ca. 30 Millioner Pund og Andelsfabriken leverer ca. 6 Millioner Pund Roesukker. Resten af Forbruget bliver indført fra vore bestindiste Der imod en noget lavere Told, ca. $4\frac{1}{2}$ Million Pund, og fra Udlandet. Indførselstolden for almindelig mørk Raasukker er 9,375 Dre pr. Pund, og naar Afgiften for indenlandst Roesukker bliver 8 Dre pr. Pund, faar det Roesukker, som forbliver i Landet, en Støtte af ca. $1\frac{1}{8}$ Dre pr. Pund eller ca. 15 pCt. af Indførselstolden for fremmed Sukker. I Kommissionsbetænkningen er Forstjellen i Raffinationsværdi imellem Kolonialsukker og Roesukker omtalt. Det fremgaar af foranstaaende Bemærkninger, at den Støtte vor for Landet saa vigtige Roesukkerindustri faar og er stillet i Udsigt, alene kommer de med Raffinaderi forbundne Røgerier til Gode, og at den Roesukkerfabrik, der ikke er forbunden med Raffinaderi, aldeles ingen Gavn faar af den lavere Afgift for Roesukker. De med Roesukkerfabriker forbundne Raffinaderier faae altsaa ikke alene den ved Roesukkerafgiften givne Støtte, men blive yderligere støttede og beskyttede ved den høiere Indførselstold for hvidt raffineret Sukker, medens Andelsfabriker ere afstaaerne fra at nyde selv den mindste Del af den Roesukkerindustrien givne og tiltænkte Støtte. Naar en Roesukkerfabrik ikke kan sælge sit Sukker her i Landet, hvilket faktisk ikke kan lade sig gjøre, kommer denne Del af Landets Produktion ikke Forbruget til Gode, men maa erstattes af fra Udlandet indført Sukker, for hvilket fuld Indførselstold betales. I Stedet for at give den indenlandste Roesukkerindustri, som har en saa væsentlig Betydning for Landbruget og Arbejderstanden, en Haandsrævning, give de bestaaende og paatænkte Lovbestemmelser kun Beskyttelse for den store Raffinaderiindustri, medens Roesukkerfabriken uden Raffinaderi aldeles ikke faar Del i de, i Forhold til andre Landes Statsbeskyttelse, kun smaa Begunstigelser. Saalænge Produktionen af indenlandst Roesukker ikke naae Landets Forbrug — og for Tiden er det jo kun lidt over Halvdelen af Forbruget — vilde der ikke opstaa noget Tab for Statskassen, naar Roesukker ved Udførsel til Udlandet erholdt den Godtgjørelse, som Roesukker, der forbliver i Landet faar, efter Lovforslaget ca. $1\frac{1}{8}$ Dre pr. Pund, thi det samme Quantum Roesukker som udføres, maa erstattes med indført Sukker, af hvilket Indførselstolden atter vil yde Statskassen fuld Erstatning for den Udførselsgodtgjørelse, der gives for udført Roesukker. Vi tillade os derfor i al Erhødhed at andrage om, at den høie Lovgivningsmagt vilde træffe saadanne Bestemmelser om Afgiften for indenlandst Roesukker, at vi kunne blive delagtige i den Roesukkerindustrien tiltænkte Støtte, og tillade vi os at andrage om: at der indtil videre, f. Ex. saalænge Tilvirkningen af Roesukker ikke udgjor Landets Forbrug af Sukker, maa blive udbetalt en Godtgjørelse ved Udførsel af Roesukker til Udlandet lig Indførselstolden af fremmed Sukker; eller at Forstjellen imellem Indførselstold og Afgift for indenlandst Roesukker bliver udbetalt Fabriken ved Udførsel; eller at den Sum, Staten giver som Støtte for Roesukkerindustrien i Form af mindre Afgift af Roesukker imod Indførselstold af fremmed Sukker, maa blive fordelt paa alle i Landet værende Roesukkerfabriker i Forhold til deres Produktion, enten Sukkeret bliver i Landet eller udføres til Udlandet. Vi have tilladt os frimodig at fremkomme med dette Indlæg til den høie Lovgivningsmagt i det Haab, at Samme velvilligen vil tage det under Overveielse og at lade os tilflyde den Del i Statens Støtte, som med Villighed tilkommer os. Formen, under hvilken denne Støtte kan blive os til Del, vil forhaabentlig kunne findes. Vort Landbrug trænger jo, som det erkjendes af Alle, til al den Understøttelse, det med Rette kan faae. Roesukkerindustrien er af saa stor Betydning for den Del af Landet, hvor den have, at enhver Hjælp, som der fra Statens Side kan ydes samme uden at forurette Andre, er paa sin Plads, og vi haabe derfor tillidsfuldt, at den høie Lovgivningsmagt vil gjøre alt Muligt for at gavne denne i alle Henseender saa særdeles vigtige Industri og at lade Sukkerindustrien i sin Almindelighed faae fuld Andel i det, der fra Statens Side kan gøres for denne Gren af vort Lands Virksomhed."